

Ispovest | Dragomir Dimitrijević (45), programer, pre četiri godine izgubio vid

Oci gledaju, mozak vidi

Završio Elektrotehnički fakultet u Beogradu, Poiitehnički univerzitet u Bruklinu u Njujorku. Osvajao brojne prve nagrade kao učenik čuvene Matematicke gimnazije, zatim, kao student. Nagrade i priznanja u korak su ga pratile u zivotu i radu. Zbog genetike i stresa gubi vid, ali i danas svojom snagom, upornošću, izuzetnim znanjem uz pomoć savremene tehnologije čita, piše, stvara nove softvere - jedan jedinstveni kod nas za plaćanje preko interneta upravo je dobio sertifikat spreman je da svakog softverasa Jzazove na crtu". Inženjer dr Dragomir Dimitrijević

koje se hvatao. Svojim snaznim duhom kreće u nova osvajanja zivota, ali i struke. I da uvek može da se dosegne san, on to svojim primerom, svojim duhom najbolje pokazuje. Pravi je, istovremeno, to podstrek drugima kako da učine da tama ima boju, lepotu, da „unesu sjaj bica u razgovor ociju", a on to uspeva toliko i tako da sagovornik koji prvi put sedi prekoputa ni za tren nema osećaj da ga te oci koje pravo u njega gledaju, ustvari, ne vide.

- Bio bih neiskren kada bih rekao da mi vid ne nedostaje. Naravno da mi nedostaje, jer bi mi, pored ostalog, u ovom svetu koji me okružuje dao drugaciji status. Najpre zbog toga sto uglavnom ljudi ne shvataju da neko ko je bez vida može da uradi, da stvori nesto vredno, veliko. A ja radim i ono sto 30-oro drugih negde ne uspeva. I odbijam da imam tretman kao da sam cveće u saksiji, hocu da komuniciram i da radim na ravnoj nozi sa svima.

Izgubiti vid - to je strasno u pocetku. Promasis ruku kada se s nekim rukujes. Treba da imate tvrdi glavu da idete kroz zidove koje ovo drustvo postavlja. Ali, nije mnogo bolje ni u inostranstvu, tamo su slepi, kao i drugi, socijalno zbrinuti, ali su, ipak, gurnuti u cosak.

Mnogo puta je to osetio, iskusio na svojoj kozi. Odlucio sam, prica nam, da se iz Amerike vratim u svoj Beograd, da ovde radim. Nebrojeno je prepreka trebalo savladati, mnogo gorkih knedli progutati i to sve zbog nemanja vida. Gotovo da je isto i tamo i ovde. Obreo se, na primer, na Fakultetu s gomilom strucnih radova, referenci kakve se samo pozeleti mogu; takav strucnjak za softvere je bas potreban. Ali, kad odjekne recenica „neprijatno je pitanje, ali sta je sa vasim vidom" od zaposlenja nema nista. Mnogi intervjui su tako prošli.

Pred takve sastanke, nastavlja Dragomir, u pocetku sam se tresao. Samopouzdanje u bunaru. Onda sam poslušao savet „disi duboko" i krenulo je dobro. Vratio sam

Da nisam sedeo mislim da bih se srusio te 1994. godine kada su mi lekari u Americi izgovorili recenicu: „Da li cete videti do 40. godine? Verovatno da. Da li cete videti do 80. Najverovatnije ne"!

I nisu pogresili. Ovu dijagnozu cuo je Dragomir Dimitrijević u svojoj 31. godini. Sada ima 45 godina.

- Do tada sa ocima gotovo da nisam imao ozbiljnijih problema. Nosio sam naocare s uobicajenom dioptrijom i video sve. A onda je kazu, genetika ucinila svoje i oboljenje koje tamni vid, odnosi ga, pocelo je ozbiljno da uzima danak. Ja dodajem da nije samo genetika kriva. Stres je bio onaj okidac koji je ubrzao gasenje - prica nam inženjer dr Dragomir Dimitrijević.

Da jedna nevolja nikada ne ide sama pokazalo se i kod naseg sagovornika. Ozbiljnim problemima s ocima pridruzili su se i oni s razvodom, koji u americkim prilikama najblaze receno donose u covekov zivot, pored advokata koji ga deru, jos i pravi haos. I u stilu Servantesove recenice „Brak je nalik na pecurku, da li je dobra ili losa, primetis tek kada je kasno; kada je nestao vid raspao se i Dragomirov brak i to na dosta ruzan nacin, kaze, na takav da „evo, godinama nisam sina video".

Neverica, bol, bes i stalno pitanje zasto bas ja? Kako tog

Uposlio je Dragomir Dimitrijević sam svoje znanje i počeo da kreira, da stvara prve transakcije na Internetu. Na prvom projektu upoznaje Aleksandra Kočevića, za koga kaže da je bankar s dušom i Amita Vujica, vrhunskog majstora za informatičku tehnologiju, za računarsku sigurnost. Od tada se druze, rade zajedno, osnovali su svoju firmu, kompaniju za informatički i finansijski inženjering Advanced Payment Network".

„Jedna je pamet dobra, dve su još bolje“ - rekao je Dostojevski, a tek kada se tri pameti udruže, počnu zajedno da stvaraju onda i nastaju velika, jedinstvena dela. Takvo je i originalni patentirani softver, za trgovinu, plaćanje preko Interneta, prvi sa sertifikatom Narodne banke Srbije, pravo cede Dragomira Dimitrijevića, koga, s ponosom kaže, ni jedan haker nije uspeo da „provali“.

- Rekao sam da je serif za softver dojahao u grad i uveće red. Imali smo po pet napada dnevno, znamo ko je to pokušavao, ali ne možemo nista, jer je nas zakon tu u zakasnjenju. Čak i neke firme iz Amerike su pokušale da nam u ovom softveru nadu slabu taktu, prolaz, ali nisu uspele. Bilo je bar 1000 sličnih pokušaja. Uzaludnih. Sada bih mogao bilo ko softverasa da izazovem da mi izađe na crtu.

Po povratku u zemlju nas sagovornik na sajtu nize jednu za drugom i „Price iz Najnovije Jugoslavije - Dragomir drugi put među Srbima“, pa znatizeljni mogu bar nakratko da zavire u delić njegove duše, njegovih misli.

- Ako čovek 85 % informacija prima preko vida onda kad se vid izgubi, to vam je kao da citate knjigu sa 85 % precrtanih reci. E, onda se bude, jacaju druga cula - sluh, dodir, miris. Kazu da čovek koristi pet odsto mozga, a ja sam, dok sam pisao softver spavao, oči zatvorene, a mozak radi, ruke kucaju, uši slusaju. Prosto nemate predstavu šta sve počinje da se budi.

može da čita novine, da sa daljinskim koristi računar, ima ultrazvučni stap pa može, kaže to u sali, kao Robokap da juri nevaljale momke.

- Citac ekrana počeo sam da koristim pre četiri godine. U to vreme sam se „ugasio“, dotle sam bar ikonice video. U početku je bilo tesko. Isao sam ja i kod ruskih stručnjaka, ali nikakvog boljitka nije bilo. E, onda sam napravio svoju strategiju. Jesam usao u svet tame, ali neću život da pretvorim u mrak. Jer, ako ne mislite o životu, posebno o budućnosti necete je ni imati. Tehnologija može mnogo da donese, da nas koji smo izgubili vid dovede u istu ravan s drugima. Ali, ja tvrdim da sam mnogo manje „neispravan“ od mnogih drugih. To što ne vidim manji je nedostatak od nekoga ko je u jagnjecim brigadama zaradio cirozu, nabacio holesterol.

Potreba za obrazovanjem, za medicinskom i socijalnom zaštitom slepih je velika. Zahvaljujući Bolnici „Bezanijska kosa“ i agenciji McCann Erickson koji su imali sluha za moj apel na Blogu, a iskreno, mislio sam da će i to biti donkihotovski nalet na vetrenjace, stvoren je prvi sajt koji je prilagođen potrebama slepih osoba.

Tu je još jedan projekat s kojim se ponosi i koji je dar ljudima od kojih je Dragomir „ukrao“ delić snage da prevlada gubitak vida, da mu svaki dan bude jedan mali život - Paraolimpijski fond. Osnovan je sa Paraolimpijskim komitetom Srbije, a „bankar s dušom“ osmislio je način za priliv sredstava koji će ljudima u invalidskim kolicima i mnogim drugim paraolimpijcima, od kojih su neki već osvajali zlatne medalje, omogućiti da odu na svoju Olimpijadu.

- Želim samo da istaknem da je Dragomir vanserijski lik, takav da u druženju i radu uopšte, i ne primećujem njegov hendikep - kaže Aleksandar Kočević.

A Dragomir na kraju razgovora dodaje: Mislim da dobro živim